

lys over den Stilling, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) indtager, og ud fra hvilken han retter sine Angreb paa Regeringen og Regeringspartiet, navnlig med Hensyn til Skattelovene. Det ærede Medlem førte sit Angreb ud fra to bestemte Eksempler, et fra Ringstedegnen og et fra Frederikssundegnen. Det ærede Medlem har deltaget i en Række Møder trindt omkring i Landet, ikke saa ganske faa ved jeg. Han har paa disse Møder hørt fremsætte Kritik og Anker mod Skattelovene, han har hørt mangt og meget paa disse Møder, og naar han nu nævner os to Eksempler her i Tinget, saa er det naturligvis ikke to af de mildeste, men to af de mest graverende Eksempler paa, hvorledes Skattelovene mishandler Smaafolk, og det ærede Medlem har — det maa man forudsætte, i alt Fald forudsættes det sikkert udenfor dette Ting; om vi efterhaanden opgive at forudsætte det her inde, er noget andet — meget nøje undersøgt de Forhold, han drager frem her. Naar han stiller i Spidsen for disse Udtalelser om Skattelovene, at han fuldstændig giver de Klager og Anker Ret, som han har hørt fremføre i saa stort Antal, saa maa han selvfølgelig være paa det rene med, at Klagerne ogsaa virkelig hvile paa et holdbart Grundlag. Det ærede Medlem fremdrager saa Eksemplet fra Ringstedegnen og fremdrager det i en meget summarisk Form, men det er maaske af Hensyn til Helhedsindtrykket, at han nævner det i en saa sammentrængt Form, i Stedet for at specificere det, idet han siger, at 30 af de største Skatteydere i paagældende Kommune have faaet saa megen Lettelse, at det er gaaet ud over alle Smaafolkene: Husmændene, Smaagaardmændene, Landarbejderne osv. der ude. Det ærede Medlem har naturligvis undersøgt Forholdene, han ved, at de Anker her føres frem, ere fuldstændig berettigede, han ved, at det er Lovens Skyld, han ved, at Lovens Regler ere blevne brugte baade opefter og nedefter i videste Udstrækning. Det ved det ærede Medlem, idet han har undersøgt det paa det allernøjeste, thi ellers vovede han sig ikke frem i Tinget med Paastande ud fra det, han saaledes har hørt. Han har Rede paa, at alle Indtægter under 800 Kr. ere behandlede saa skaansomt, som Loven giver Anvisning paa efter det fri Skøn, det ved han paa en Prik, han ved, at Indtægterne nærmest over det fri Skøn, ere stærkt nedsatte f. Eks. med fra 50—65 pCt. — det faa vi antagelig at høre, naar han paa ny

tager Ordet — han ved, at i den Kommune har man faaet Indtægterne nøjagtigt frem, baade de smaa og de store, der er ingen Tvivl om det. Endelig ved han, at de store og største Indtægter ere forhøjede med indtil 25 pCt., ligesom de smaa ere nedsatte med 65 pCt. Alt dette kender han paa en Prik, der er ingen Tvivl om, at Loven er brugt til Bunds og til Tops i alle Ender og Kanter, den er overalt anvendt til Bedste for de smaa og til mest mulig Paalæg, Skade og Fortrød for de store. Alt dette har han sat sig ind i, og han ved det nøje, ellers vilde han ikke komme her med sit summariske Bevis, de 30 Skatteydere. Jeg venter denne Dokumentation, thi det blot summariske er ikke tilstrækkeligt. Det er ikke i sig selv noget Bevis for, at Loven er uretfærdig, det ærede Medlem skal paavise, at Loven er anvendt efter dens Forudsætninger, Regler og Anvisninger, baade til Tops og til Bunds. Hvis han ikke skulde kunne levere disse Beviser, maa hans Tale henstaa som det, den er, en meget løs og en meget utroværdig Tale. Det andet Eksempel var mere specielt, det har derved sine Fordele, det er noget, man kan tage og føle paa, figurlig talt. Det var Manden fra Frederikssund, men det Eksempel, var, som jeg har haft Lejlighed til at paavise, det løseste af alt det løse. Og netop fordi det er saa løst, saa uvederhæftigt, skal det holdes frem, saadan at det kan staa som Bevis for, paa hvilket Grundlag de Herrer Socialdemokrater føre deres Agitation. Derfor skal jeg citere det nøjagtigt efter det ærede Medlems Foredrag. Det gælder altsaa Manden fra Frederikssund. „Der stod en Mand frem, som ejede et jordløst Hus, og som havde 5—6 Børn foruden sig selv og sin Hustru at forsørge. Han sagde, at han ifølge disse ny Skattelove maatte betale mellem 7 og 8 Kr., medens han tidligere betalte 3—4 Kr., han føjede til: naar jeg ved mit Arbejde som Landarbejder, der kan indbringe 5—600 Kr. om Aaret, skal ernære 5—6 Børn, min Kone og mig selv, har jeg i Virkeligheden slet ingen Skatteindtægt. Men at paaligne en saadan Familiefader,“ siger det ærede Medlem, for sin Regning, „en Skat, der stiger med 100 pCt., forekommer mig dog at være Topmaalet af Uretfærdighed. Jeg siger, at naar noget saadant kan fremsættes rundt omkring i Landet imod disse Skattelove, maa de Herrer herinde, som forsvare Lovene, tie stille“. Ja, saa maa vi tie, men det er netop Ulykken for det ærede Medlem, at noget saadant kan ikke